

Predsednik vlade Janez Janša slavnostni govornik na praznovanju dneva državnosti na Polževem

25.6.2026 - | gov.si

Predsednik vlade Janez Janša se je danes udeležil tradicionalnega praznovanja dneva državnosti na Polževem. Po maši za domovino je sledila svečanost s kulturnim programom, kjer je imel predsednik vlade slavnostni govor.

V govoru je poudaril pomen slovenske osamosvojitve, domoljubja in odgovornosti za prihodnost države. Zbrane je spomnil na pogum in enotnost slovenskega naroda pri nastajanju samostojne države ter se poklonil osamosvojiteljem, še posebej dr. Jožetu Pučniku. Poudaril je, da je bila slovenska država rezultat odločnosti, žrtev in skupnega prizadevanja naroda. Predsednik vlade je tudi izrazil prepričanje, da lahko Slovenija s spoštovanjem svojih korenin, krepitvijo narodne zavesti in odgovornim vodenjem ostane uspešna in samozavestna država.

V nadaljevanju objavljamo celoten govor predsednika vlade:

Spoštovani župan občine Ivančna Gorica, g. Dušan Strnad,

spoštovani predsednik Slovenske škofovske konference in novomeški škof, msgr. dr. Andrej Saje,

dragi občanke in občani Ivančne Gorice,

pozdravljeni vsi, ki vas je današnji praznični dan združil na Polževem.

Vsako leto se z veseljem udeležujem praznovanja rojstva naše domovine na Polževem. Tudi sicer rad prihajam v Ivančno Gorico, ne le zato, ker me na ta kraj vežejo lepi spomini iz mladosti, pač pa ker je Ivančna Gorica ena izmed razvojno najuspešnejših občin v Sloveniji. Občina ne izstopa le po številnih investicijah, temveč tudi po izjemnih demografskih kazalnikih.

Demografija je ne samo v Sloveniji, temveč v celotni Evropski uniji velik problem. V vladi smo zato vprašanje demografije postavili kot eno ključnih prioritet – tudi pristojno ministrstvo besedo demografija nosi že v imenu, kar kaže, da se bomo tega lotili zelo resno.

Kljub akutnemu problemu demografije v Sloveniji pa je Ivančna Gorica ena redkih slovenskih občin, kjer je število rojstev še vedno višje od števila smrti. Naravni prirast je pozitiven, medtem ko je slovensko povprečje negativno. Hkrati se v občino priseli več ljudi, kot se jih odseli, skupni prirast prebivalstva pa je dvakrat višji od slovenskega povprečja.

Tudi indeks staranja je krepko pod slovenskim povprečjem, občina pa je med redkimi slovenskimi občinami, kjer je mladih več kot starejših. Takšni rezultati niso naključje. So posledica dolgoročne razvojne politike, vlaganj v vrtce, šole, prometno in komunalno infrastrukturo, stanovanjske možnosti ter kakovost življenja občanov. Ivančna Gorica je danes dokaz, da lahko občina z jasno vizijo, odgovornim vodenjem in stalnim razvojnim zagonom postane prostor, kjer mlade družine ostajajo, kjer se ljudje priseljujejo in kjer je pogled v prihodnost bistveno bolj optimističen kot v večini slovenskih občin. Zato čestitke županu Dušanu Strnadu in njegovi ekipi za uspešno vodenje občine.

Občina Ivančna Gorica pa ni zgolj razvojno uspešna, temveč zavestno neguje tudi domoljubje in spoštljiv odnos do slovenske državnosti. Tradicionalna proslava, ki poteka tu ob dnevu državnosti, že skoraj četrto stoletje povezuje generacije v spominu na slovensko osamosvojitve. V času, ko marsikje narodni simboli izgubljajo pomen, Ivančna Gorica ohranja prostor, kjer se z zastavo, himno, kulturnim programom in spominom na osamosvojitvene dogodke krepí zavest o pomenu lastne države in odgovornosti za njeno prihodnost. Še posebej me veseli, ker nas je vsako leto več. Več takšnih, ki spoštujemo in cenimo dogodke izpred 35 let. Ki vemo in razumemo, da nam lastna država ni bila podarjena, ampak je plod neštetihih neprespanih noči in tveganj, a hkrati tudi rezultat neomajne vere v uspeh in predvsem enotnosti slovenskega naroda.

Na današnji dan pred 35 leti je slovenski parlament sprejel ključne osamosvojitvene zakone. Usoda teh zakonov je pogosto visela na nekaj glasovih pičle Demosove večine. Vsako glasovanje je bilo odločilno, vsak glas je štel. Ko v teh dneh povsod odmevajo besede o enotnosti, je treba poudariti, da je slovenski narod bil enoten, ne pa tudi slovenska politika. Ob razglasitvi rezultatov je bilo v prvih vrstah precej mrkih obrazov, ki so bili v ključnih trenutkih preglasovani. Prav zato je osamosvojitve tudi zgodba o političnem pogumu in vztrajnosti tistih, ki so kljub številnim oviram vztrajali pri uresničitvi plebiscitne volje enotnega slovenskega naroda.

Udejanjeno voljo Slovenk in Slovencev smo morali že takoj na začetku braniti z orožjem. To so bili tedni, dnevi in ure v juniju in juliju 1991, ko je bilo vse na kocki. Vojna za Slovenijo ni bila klasična vojaška operacija. Vojna za Slovenijo je bila projekt, kjer smo Slovenci združili vse sile, ki jih je možno pojmovati pod besedo obramba, v nek enoten sistem. In zato smo uspeli.

Veseli me, da danes vse več mladih, kljub temu da jih šolski sistem tega ne uči, pozna in ceni zgodovino nastajanja naše domovine. Vse več jih, v nasprotju z nekaj generacijami pred njimi, ve, kdo je bil dr. Jože Pučnik, pravi oče naše države in gonilna sila slovenske osamosvojitve. Poznajo tudi njegovo žrtev in so mu, skupaj z nami, hvaležni za vse, kar je dal Sloveniji.

Mladi so na zadnjih volitvah jasno in glasno pokazali, kakšno Slovenijo si v resnici želijo. Želijo si Slovenijo, kjer si bodo lahko ustvarili družino, kjer bodo imeli možnosti in priložnosti, kjer bo njihovo delo cenjeno in primerno nagrajeno. Kjer bodo službe dobili, ker so strokovnjaki na svojih področjih in ne ker volijo določeno politično opcijo. Želijo si Slovenijo, na katero bodo ponosni, in Slovenijo, ki bo ponosna nanje.

Naša vlada jim bo prisluhnila. Slovenijo upravljamo zanje, za vse prihodnje generacije. Seveda ob hkratni neizmerni hvaležnosti generacijam, ki so državo pomagale zgraditi.

Slabe tri tedne je, odkar je z delom začela 16. slovenska vlada. Iz omar so začeli padati okostnjaki. Prejšnji teden smo na vladi poslušali finančnega ministra Andreja Šircija, ki je dejal, da takšnega zapravljanja, kot ga je v zadnjem letu svojega mandata izvajala prejšnja vlada, Slovenija še ni doživela. Predvolilne bomboniere so začele kazati posledice. Milijardni izdatki, ki jih je prejšnja vlada plačala za glasove na volitvah, danes kažejo resne posledice. Gromozanski padec na lestvici konkurenčnosti, opozorila OECD, še bolj resna opozorila Zveze Nato ... Nobena laž na koncu ne ostane nerazkrita! Pa čeprav ima ta, ki laže, na svoji strani mainstream medije, se laži slejkoprej razkrijejo. Tudi tokrat se je zgodilo tako. Ob nastopu mandata smo pričakovali, da stanje v državi ni rožnato, a da je prejšnja vlada zavozila tako močno, je vseeno presenečenje.

A naša vlada zmore rešiti tudi to. Ministri, ki jo sestavljajo, so izkušeni strokovnjaki, navajeni trdega dela. Že prvi dan so zavihali rokave in čeprav je od imenovanja minilo manj kot tri tedne, se koalicijska pogodba, ki smo jo podpisali, že izvaja.

Čez noč je bilo mogoče organizirati nočna dela na slovenskih avtocestah. Umaknjene so prehranske

smernice, ki bi izrazito škodile slovenski živinoreji – kosilo, ki nas čaka po mojem govoru, lahko tako pojemo brez slabe vesti.

Pred vsako izobraževalno ustanovo v Sloveniji bo poslej visela slovenska zastava – to bi šole morale upoštevati že več kot dve desetletji pa se še vedno najdejo, sicer redki, a vendarle, ravnatelji, ki se jim zdi simbol slovenstva odveč. Obešajo pa razne pisane zastave, v imenu »spoštovanja različnosti«. Ta termin najpogosteje poslušamo ravno od tistih, ki so oblast prevzeli z napovedanim in nato izvedenim čiščenjem drugače mislečih.

Govorijo o enotnosti in sodelovanju, zavračajo pa vsako pobudo, da bi enotnost in sodelovanje zaživel. Vlada je vsem parlamentarnim strankam poslala dokument – Partnerstvo za uspešno Slovenijo –, ki ponuja sodelovanje vsem, dokument pa določa pravila igre tega sodelovanja. Vlado med drugim zavezuje k temu, da čisto vsak zakon, vsako uredbo, vsak predpis, predhodno usklajuje z opozicijo. Torej, opozicija bi tako lahko sodelovala pri popolnoma vseh dokumentih. Podpis so zavrnil, češ da nima vsebine, da dokument ne vključuje zdravstva, šolstva ... Še enkrat, v dokumentu piše, da opozicija sodeluje pri popolnoma vseh zakonih in v obravnavo vladi pošilja tudi svoje predloge. Odzivi na ponujeno Partnerstvo za uspešno Slovenijo so torej jasno pokazali, komu je dejansko mar, kdo si želi, da Slovenija postane uspešna država, in kdo je v politiki zgolj zaradi politikanstva in ustvarjanja razdora.

Vsak, ki vstopi v politiko, se mora zavedati, da v politiki ni zaradi sebe, pač pa je v službi domovine. V politiki zato ne sme in ne more biti prostora za aktivistične akcije, ne v domači ne v zunanji politiki. Vsak, ki prevzame to odgovornost, naj bo to na državni ali na lokalni ravni, mora imeti pred očmi to, da je v službi Slovencev, državljanov, občanov. Zavedati se mora, da je njegova služba, njegovo poslanstvo to, da deluje v njihovo dobro – v dobro Slovenije.

Namreč, Sloveniji kot državi gre lahko tako dobro, kot gre dobro posameznim občinam. Pred nami so lokalne volitve – tretjo nedeljo v novembu bomo izbirali župane in občinske svetnike. Lokalne volitve so izjemno pomembne. Občinski sveti odločajo o prostorski politiki, občinskem denarju, vrtcih, šolah, cestah, komunalni infrastrukturi, lokalnih davkih, prispevkih in razvoju občine. Občinski svet sprejema odločitve, ki dolgoročno oblikujejo življenje lokalne skupnosti. Pomembno je, koga bomo izbrali. Ali bodo to tisti, ki preverjeno znajo, imajo rezultate, kot jih imate tu v Ivančni Gorici. Da občino vodijo tisti, ki imajo radi svojo domovino in svoje okolje, ki mu pripadajo. Ali pa bodo to tisti, ki so jih polna usta žalitev in razdvajanj.

Državni zbor je pred dvema tednoma sprejel zakon, po katerem tudi na lokalni ravni, kot že ves čas velja tudi za državnozborske volitve, lahko župane in občinske svetnike volijo le tisti, ki imajo slovensko državljanstvo. Preko 100 tisoč je v Sloveniji prebivalcev tretjih držav, ki so zadnjih 24 let soodločali, kdo bo v posamezni občini župan. Največ od teh jih je, seveda, v Ljubljani – kjer, mimogrede, tudi letos nisem zasledil, da bi danes slavili rojstni dan naše države.

Torej, volilna pravica ni in ne sme biti administrativna ugodnost, volilna pravica je eden temeljnih atributov državljanstva in izraz pripadnosti politični skupnosti, ki odloča o svoji prihodnosti. Če nekdo želi trajno soodločati o oblasti v državi, v kateri živi, ima jasno pot: pridobitev državljanstva. S tem ne dobi samo pravice voliti, ampak sprejme tudi odgovornosti in polno politično pripadnost državi, njeni ustavni ureditvi in njenemu javnemu življenju.

Tako kot so se na zadnjih državnozborskih volitvah v Sloveniji pokazali premiki volivcev od aktivizma in leporečenja k razumu in dobrobiti Slovencev, se to že nekaj časa dogaja tudi v številnih državah v Evropski uniji. Prejšnji teden sem se udeležil zasedanja Evropskega sveta, kjer nas je 19 voditeljev držav podpisalo pismo predsedniku Evropskega sveta in predsednici Evropske komisije, v katerem smo pozvali k odločnejšim in učinkovitejšim evropskim rešitvam na področju migracij, med drugim

učinkovitejše izvajanje deportacij oseb, ki nimajo pravice do mednarodne zaščite ali zakonitega bivanja v EU. Tudi Slovenija se je tako končno pridružila 18 državam članicam EU, ki pozivajo k temeljiti spremembi migracijske politike tudi v praksi. Bliža se konec socialnega turizma, spregledanega tihotapljenja ljudi in uvažanja volivcev za evropsko levico.

Spoštovani, Slovenija je čudovita država. Številni svetovni voditelji, s katerimi se srečujem, ne morejo prehvaliti naših naravnih lepot. Imamo bogato kulturno dediščino, izjemen jezik, uspešno zgodovino osamosvojitve in številne dosežke na področju znanosti, športa, kulture ter gospodarstva. Slovenci imamo nešteto razlogov za zdrav in samozavesten odnos do lastne identitete. Krepitev samozavesti in narodne zavesti ne bi smela biti politično vprašanje, temveč skupno prizadevanje za ohranjanje tistega, kar nas povezuje kot narod in državo.

Krepitev narodne zavesti ne pomeni zapiranja pred svetom ali zavračanja drugih kultur. Nasprotno, narodi z močno identiteto so pogosto tudi najbolj samozavestni v mednarodnem sodelovanju. Zavest o lastnih koreninah omogoča bolj odprt odnos do drugih, saj temelji na občutku varnosti in pripadnosti. Slovenska zastava in slovenska himna pripadata celotnemu narodu, ne glede na politična prepričanja. Nacionalni simboli predstavljajo naš skupni imenovalec, so lepilo, ki povezuje ljudi različnih pogledov, veroizpovedi in življenjskih slogov. Prav zato njihovo spoštovanje ne pomeni politične opredelitve, temveč izražanje pripadnosti državi in skupnosti. Zato ponosno izobešajmo slovensko zastavo, ne le ob državnih praznikih, pokažimo vsem, da smo Slovenci, da smo ponosni na to, da smo zgradili lastno državo. Da ne bomo nikomur pustili, da nam jo vzame. Vedno in povsod pokažimo in povejmo, da Slovenijo nosimo v srcu.

Bog živi Slovenijo in vse, ki imamo Slovenijo radi.«

<https://www.gov.si/novice/2026-06-25-predsednik-vlade-janez-jansa-slavnostni-govornik-na-praznovanju-dneva-drzavnosti-na-polzevem>